

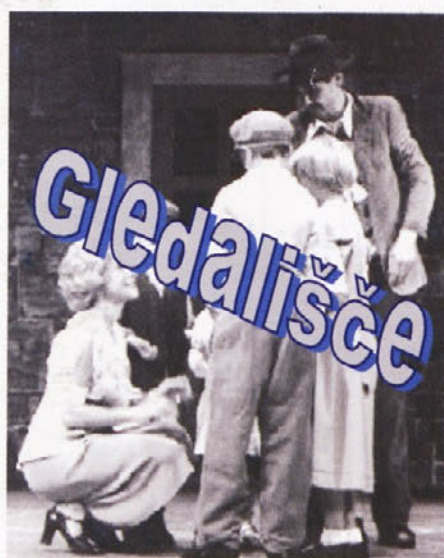
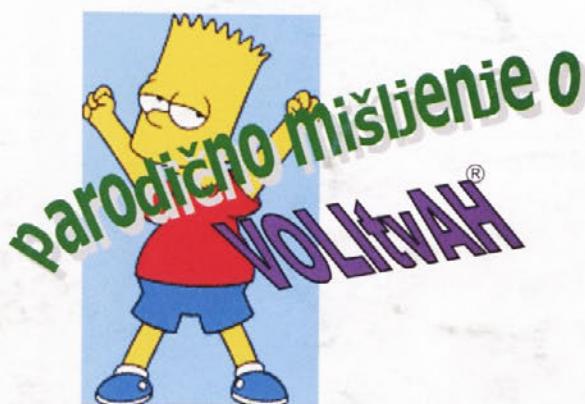
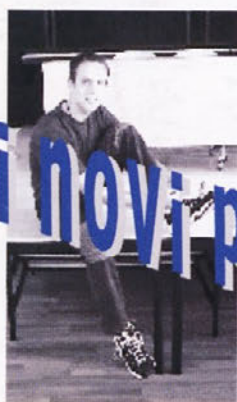
mali oglas: Nujno prodam glasilo iskre! Cena po dogovoru.
Šifra: ŠGV

Glasilo, ki pritegne !!!
(ŠE TAKO LENEGA
BRALCA)

Po mnenju odseka za bioglasilskokulturo je po 6. členu ustanovne listine ta proizvod berljiv za vse generacije!

Naši novi profoksi

IN ŠE MARSIKAJ ...

Šolsko glasilo

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št.:K /

15774

KAZALO

UVODNIK	uredništvo	3
PESNIŠKA ZBIRKA OD SRCA DO SRCA	novinarji	5
PODELITEV MATURITETNIH SPRIČEVAL	novinarji	8
EKSKLUZIVNO: PRIMOŽ ŠTRANCAR	Janez Praček	13
META MAČUS	Minka Gortnar	17
ATLETSKO TEKMOVANJE	Minka Gortnar	20
EKSKURZIJA	Meta Novak	22
KULTURA: OPERA NABUCCO	Teja Černač	23
POSEBEN DAN	Marko Rijavec	24
TISTEGA LEPEGA DNE	Jana Puc & Jerneja Ergaver	25
ZA BOLJŠE POČUTJE	Jana Komel	26
NA ŠOLI: PRVA LETNIKA	Domen Ožbot	29
SVEŽ VETER NA ŠGV	uredništvo	31
KROŽKI NA ŠGV	Katarina Štrancar	32
AKTUALNO: VOLIMO!	Luka Kuštrin	33
OB VOLITVAH 2000	Marko Rijavec & Katarina Štrancar	35
LITERARNI KOTIČEK: IŠČEM	Adrijana Mikuž	37
JESENSKA MELANHOLIJA	punčka	38
SLOVO	Mojca Mihelj	38
PESEM O PRASCU	RiMar	40
CVET	RiMar	40
PESEM ZA ŽALOSTNE	RiMar	41
KRIŽANKA	Vanja Trkman	42
ISKRINE ISKRICE	uredništvo	43

K A Z A L O

K O L O F O N

UREDNIŠKI ODBOR: Mojca Mihelj
Aljaž Plesničar
Polona Puc
Marko Rijavec
Katarina Štrancar
Vanja Trkman

MENTORICA: Tatjana Božič, prof.

LEKTORICA: Bojana Pižent Kompara, prof.

TISK: Papirna galanterija Stojan Širok s. p.
Ajdovščina

NAKLADA: 250 izvodov

Vipava, november 2000

Uvodnik

ŽIJO!

Kej j' zdej?!

Komaj začetek šolskega leta je, pa ste že vsi nekam zaspani in malodušni, brezvoljno stopate po šoli, se pritožujete, ...

Nikar se ne bojte! Na pomoč prihaja najboljša glasilo srednjih šol na Vipavskem! Prihajajo, ne, so že tu, nove, sveže, še tople Iskre, ki bodo popestrile temni vsakdan in razjasnile dogajanje na naši šoli in drugod!

In kaj vsebujejo?

Vse dijakom, sotrpinom, smo v vzpodpudo opisali letošnjo podelitev maturitetnih spričeval, obogateno z izjavami udeležencev in posladkano z izjavami najboljših maturantov, posebno mesto pa smo posvetili mladi pesnici Škofijske gimnazije Vipava, maturantki Ingrid Kovšča.

Ker v spodnji etaži razrednega poslopja ŠGV frči še veliko neizkušene dece, ji bomo milostno pomagali z koristnimi nasveti o »frišnih« profesorjih (tudi izkušenejšim dijakom bodo te kratke informacije v korist!), nato se boste napotili na ekskurzijo v Rakov Škocjan in mimogrede skočili v Ljubljano, kjer se boste s časovnim strojem napotili v čas, ko so našo ljubo zemljico tlačili še Rimljani, Langobardi in ostala plemena.

Ker se mnenja po burni predstavi v Sežani še niso pomirila, boste lahko prebrali objektivno kritiko o tistem »Posebnem dnevu« in kot izgleda so ti »dnevi« zelo popularni, kajti na sporedu imamo tudi »Tisti lepi dan« iz Nove Gorice. Poiskali pa smo tudi mnenje o operi Nabucco!

Ekskluzivno za Iskre so naši dijaki uporabili vse svoje veze in nam prinesli kar dva intervjuja z udeležencema olimpijskih iger v Sydneyju!!! Da pa ne boste vi prikrajšani, prinašamo tudi poročilo o šolski atletski ekipi.

Iskre prinašajo tudi še vedno zelo aktualne volitve, ki pa so predstavljene na malo drugačen način. In kot smo že obljubili na začetku, proti slabi volji smo vam izbrskali deset nasvetov, najstarejše in najbolj učinkovito zdravilo pa je smeh, ki ga boste v našem glasilu našli v izobilju.

Uživajte!

Vaše uredništvo

Pesniška zbirka: Od srca do srca

29. septembra 2000 ob 19^h je na Škofijski gimnaziji Vipava obenem s podelitvijo letošnjih maturitetnih spričeval potekala tudi predstavitev pesniške zbirke *Od srca do srca* maturantke Ingrid Kovšca. Prireditve so oblikovali maturanti sami; svoj prihod v ospredje so popestrili z recitiranjem Ingridinih pesmi ter z instrumentalnimi in vokalnimi točkami.

Zbirko Ingridinih pesmi je izdala šola v okviru projekta *Odprta šola*, ilustracije sta prispevali pesnica sama in njena sošolka Maja Martinuč. Spremno besedo pa je prijazno oblikoval g. Jurij Paljk, zamejski pesnik in publicist. Zaradi bolezni je bil na prireditvi odsoten, zato je povzetek njegovih misli predstavil g. Janez Zupet, Ingridin razrednik in profesor, ki je skupaj s prof. Tatjano Božič sodeloval pri pripravi zbirke same.

V življenju dijaka se dogaja toliko stvari, ki močno vplivajo nanj. Dijaki ta občutja izražajo na različne načine: nekateri jih potlačijo vase, nekateri pa jih želijo zaupati drugim in s tem razkriti še droben, nepoznan delček sebe.

Tako je storila Ingrid Kovšca. Mnogo ljudi namreč pesni, a le malokateri zmorejo objaviti svoja dela. Potrebno je veliko poguma in samozaupanja, zato lahko bivšo maturantko Ingrid Kovšca samo pohvalimo.

Za tiste, ki Ingrid še ne poznate:

»Rodila se je 14. septembra 1981 v Šempetru pri Gorici. Mladost je preživela v domači vasi Otlica nad Ajdovščino. Njeno otroštvo je bilo lepo in brezskrbno, vseskozi je bila tesno povezana z naravo in njenimi čudesi. Že od mladega je zelo rada brala in prepevala. Sodelovala je v šolskem in mladinskem zboru. Po odlično opravljeni osemletki je šolanje nadaljevala in ga letos uspešno zaključila na Škofijski gimnaziji v Vipavi. Tu je vzklilo in se razmahnilo njeno pesniško ustvarjanje. Več svojih pesmi je objavila v šolskem glasilu *Iskre*. V tem času je opravila tudi dva razreda solopetja na glasbeni šoli v Ajdovščini. Poleg poezije in glasbe jo privlači tudi likovna umetnost, zato je nekatere svoje pesmi tudi sama ilustrirala.«

O njenem pesnikovanju zamejski pesnik in publicist gospod Jurij Paljk pravi takole:

»V svoji prvi pesniški zbirki se Ingrid posveča temam, ki so značilne za mladostniško doživljanje človeka in sveta. Na prvem mestu so zato ljubezenske pesmi, v katerih pesnica razkriva svojo nežno žensko dušo in svoja najgloblja hrepenenja. V drugi

skupini so pesmi z eksistencialno tematiko; v njih išče Ingrid odgovore na temeljna bivanjska vprašanja, s katerimi se mora mlad človek prej ali slej spoprijeti. Sledijo pesmi, v katerih s prirojenim čutom za pravičnost protestira proti socialnim in drugim krivicam, s katerimi jo sooča življenje. V zadnji skupini so zbrane pesmi z različno tematiko. Gre za odzive budne in npravstveno občutljive osebnosti na doživetja in dogodke, ki so se je tako močno dotaknili, da so naravnost klicali po ubeseditvi.

Pustite mi živeti pravi Ingrid v eni svojih pesmi. Že ta verz nam pove, da gre za mlado dekle, ki se zaveda svoje enkratnosti in neponovljivosti ter zato tudi dejstva, da vstopa v življenje po svoji lastni poti. Polna idealov, ki jih je zmožna samo mladost, hiti življenju naproti. V teh srečavanjih z življenjsko stvarnostjo pa ne doživlja samo lepih trenutkov, ampak tudi razočaranja in dvome. Realnost življenja je dostikrat tako drugačna od mladostnikovih upov in želja, in vendar se prav v zrelem in odgovornem soočanju z njo izpričuje človekova osebnostna trdnost in nenadomestljivost. Ingrid črpa moč za tako srečevanje z življenjem iz svoje vere in iz svojih idealov. In ker ima poleg tega redke dar, da zna svoja iskanja in dognanja, proteste in občudovanja tudi ubesediti, sta njena izkušnja in pričevanje dragocena tudi za druge, predvsem za mlade.

Mirno lahko rečemo, da je pesniška zbirka kljub nekaterim formalnim nepopolnostim in mestoma še nedognanemu pesniškemu izrazu živ in pristen odsev doživljanja in iskanja današnjega mladega človeka, ki zori v zrelo osebnost«.

Po prireditvi smo Ingrid postavili nekaj kratkih vprašanj, na katera nam je z veseljem odgovorila. Ker nam jo je zagodel elektronski škrt, navajamo le povzetek njenih misli:

»Pesnjenje je v meni že od vsega začetka, to je le sredstvo, s katerim izrazim svoja občutja ob pomembnih dogodkih v svojem življenju. V začetku sem pesmi pisala zgolj zase, potem pa me je v srednji šoli gospod Stanko Fajdiga nagovoril, da sem jih nekaj objavila v šolskem glasilu Iskre.

Ideje za svoje pesmi črpam iz življenja samega, veliko je stvari, ki me nagovorijo same po sebi. Tako je na primer pesem Celtic rain nastala ob poslušanju istoimenske pesmi Mikea Longfielda, čeprav večina tega niti ni opazila.

Škofijska gimnazija mi je z izdajo pesniške zbirke ponudila veliko priložnost. Seveda bi v prihodnosti rada izdala še kakšno, saj imam na zalogi še kar nekaj pesmi, verjamem pa, da jih bo veliko še nastalo. Vendar so kritiki zelo ostri, založbe pa imajo le malo posluha za mlade pesnike in poezijo nasploh.

Za svojo bližnjo prihodnost si želim, da bi bila moja študentska leta uspešna, da bi bilo ravno prav zabave in ravno prav dela in da bi vse prišlo ob svojem času.«

To ji želimo tudi novinarji Isker, prispevek o njeni pesniški zbirki pa naj zaključimo z eno izmed njenih pesmi.

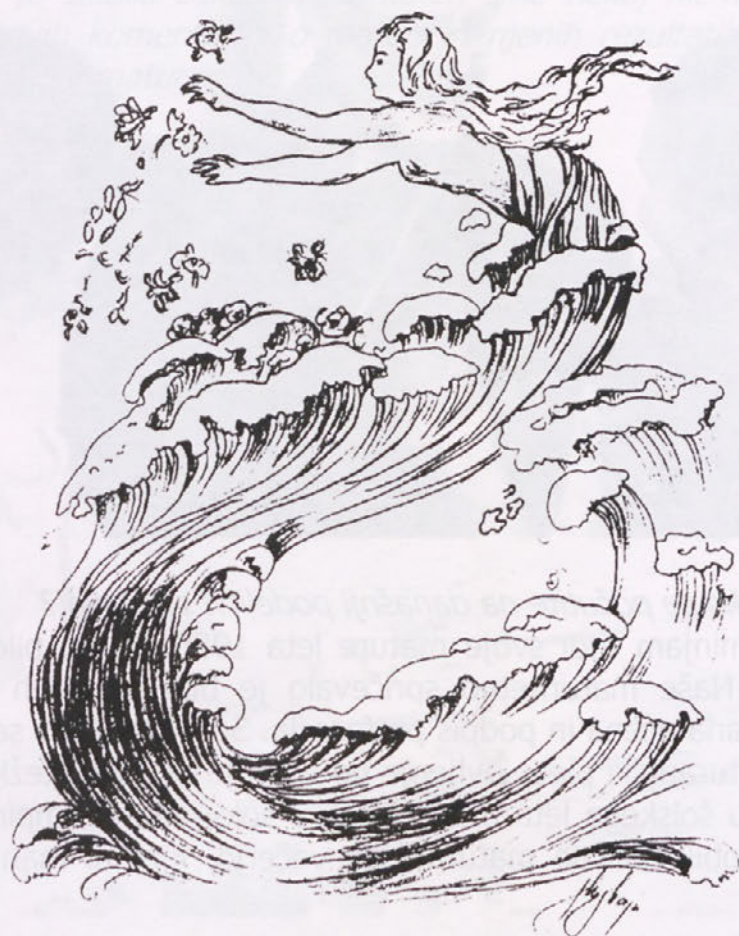
KO SE DAN POSLAVLJA

Počasi poslavljajo znanci luči se,
odhajajo vsak na svoj dom.
Ko veter za njimi pometa obrise,
sledi prepoznala ne bom.

Tako je, ko veš, da odhaja,
kar nekđaj si dobro poznal,
ko si priznaš, da obstaja
občutek, ki davno je spal ...

Veš, da se dan je poslovil,
odhaja k počitku nocoj,
ta neutrudni pastir ...

In veš, da spet tu je večer,
ko jasnosti kralj poslovi se
in z mehikimi prsti
v prah zvezdnati luna že riše obrise.

PODELITEV MATURITETNIH SPRIČEVAL

Verjetno vsi dijaki, ki prvič vstopijo v srednjo šolo, na tihem sanjajo o dnevu, ko bodo veseli zapustili ta 'hram učenosti' in se z dobrim maturitetnim spričevalom napotili na pot novih izzivov v visokošolskem študiju. Ta dan je za maturante leta 2000 napočil 29. septembra.

Ob 19 h se je namreč v amfiteatru škofijske gimnazije, v soju zastrtih reflektorjev, pričel ta slavnostni in za izčrpane dijake, ki pa so si med počitnicami kar oddahnili, težko pričakovani dogodek. Povezan je bil s predstavitvijo pesniške zbirke, o kateri je že bilo govora. Ravnatelj je slavnostno podelitev pričel z nagovorom (bivšim) dijakom, v katerem jim je zaželel veliko uspeha na nadaljnji poti in v premagovanju življenjskih težav.

Podelitve se je udeležil tudi g. škof msgr. Metod Pirih, s katerim so naše nadebudne novinarke posnele kratek intervju:

Gospod škof, kako se počutite na današnji podelitvi spričeval?

Zelo lepo, saj se spominjam tudi svoje mature leta 1956, ko so bile razmere povsem drugačne kot danes. Naše maturitetno spričevalo je bilo na dveh listih, pri vsakem predmetu je bila napisana ocena in podpis profesorja. Sam sem bil v semenišču v Pazinu, kjer smo imeli tudi maturantski ples. Življenje po vojni je bilo zelo težko. Kot zanimivost: čeprav smo na začetku šolskega leta morali nesti v šolo malo krompirja, fižola in moke, smo po osmih letih dobili odlično maturantsko večerjo, kjer ni manjkalo ne hrane ne pijače.

Ali vaša udeležba na tej prireditvi spada med prijetnejše ali zahtevnejše?
Vsekakor spada med prijetne dolžnosti, saj je to kot nekakšna rekreacija med zahtevnim in odgovornim škofovskim delom, hkrati pa je to lep večer za vas in tudi zame.

Kako ste zadovoljni z uspehom na maturi?
Kot se pravi, je bila matura uspešna, konkretnih ocen posameznikov pa ne poznam, saj na spričevalih niso omenjene ocene, ampak samo imena.

Imate kakšno spodbudno besedo za dijake in profesorje?
Želim vam, da bi v svojem okolju znali ustvarjati prijetno vzdušje, da bi zoreli človeško, intelektualno in duhovno ter da bi znali svoje ideje spraviti na pravo pot. Pomembno je, da bi ostali v življenju realistični, kritični in posredniki dobrega v svojem okolju, da bi znali različne dogodke iz svojega življenja, življenja Cerkve in življenja naše družbe pravilno presojati in se iz njih učiti.

Letošnja matura je bila s povprečjem 22,1 točke daleč najuspešnejša v sicer kratki zgodovini Škofijske gimnazije. Dva od triindvajsetih dijakov, Mirjam Premrl in Peter Medvešček, sta namreč dosegla več kot trideset točk, kar ju je uvrstilo med 184 najboljših v Sloveniji. Bolj kot to pa je pomembno dejstvo, da so vsi maturantje dosegli dober uspeh in se uspeli vpisati na zeleno fakulteto.

Podelitvi spričeval je sledila zakuska, na kateri smo nekaj nič-hudega-slutečih staršev povprašali po njihovih komentarjih o maturi in njenih rezultatih. Odzvala sta se nam starša obeh pohvaljenih maturantov.

MINI INTERVJU Z MATURANTI

MIRJAM PRÉMRĀ IN PÉTER MÉDVEŠÉK

- *Z 31 točkami sta letos najuspešnejša maturanta na naši šoli. Pridružila pa sta se tudi najboljšim slovenskim maturantom v Križankah. Kakšni so bili takrat vajini občutki?*

MIRJAM: Bilo je zelo »fajn«. Predvsem zato, ker nas niso posebej izpostavljali pred kamero. Razdeljeni smo bili v več skupin in vsaka je hodila k svojemu delitelju priznanj. Tako je potekalo vse istočasno in hitreje. Slabo je bilo to, da so snemali samo prve vrste. Glede občutkov pa ... Pomembno je pričakovanje tiste dni prej! V tistem trenutku pa praktično nimaš časa za vzvišene občutke.

PETER: Prešeren občutek. Zadovoljen.

- *Kakšen je (bil) recept za vajin uspeh?*

MIRJAM: Moraš se učiti, pomembno je samozaupanje, predvsem pa brez živčnosti. Najboljša je flegmatičnost.

PETER: Ne uči se preveč, ker boš vse zmešala, vsak dan igray računalniške igrice pozno v noč, moli k Svetemu Duhu in »nikarte sekiranja«!

- *Kako je »slava« spremenila vajini življenji? Kaj vama pomeni ta izkušnja?*

MIRJAM: V začetku se ne zavedaš. Šele kasneje vidiš pomembnost dogodka. Seveda sem vesela. Matura je dejstvo, ki je postavljeno pred tebe in jo pač narediš.

PETER: (smeh) Slava mi ni spremenila življenja. Dobro je to, da sem dobil 30.000 sit od Nove Ljubljanske banke.

ANA KÖDELJA, ERIKA CAHARIJA, MAJA MARTINUČ, VIDA VALIČ

- *So se tvoje želje glede izbrane fakultete uresničile?*

MAJA: Več ali manj so se nam vse želje uresničile, smo pač srečen razred (smeh), razen nekaj izjem, ki potrjujejo pravilo.

ERIKA: Ja in ne. Hotela sem na študij v Italijo, kjer je mednarodno priznan šola. Vendar bi bila tako praktično doma. Zato sem se odločila ta Ljubljano, ker se želim osamosvojiti.

- *Ste se v splošnem usmerili bolj v družboslovje ali naravoslovje?*

VIDA: Bolj smo nadarjeni za družboslovje.

- *Kaj mi priporočaš kot bodoči maturantki?*

ANA: Učit se začni maja. Pred esejem se uči dva dni in si naredi izpiske o temi, tematiki, ideji, motivih. Najbolje, da narediš tabelo.

ERIKA: Uči se. In čim prej se odloči, kam si želiš. Ne čakaj druge polovice leta oziroma zadnjega dneva, ker boš imela uničene počitnice.

- *Kaj je ta tenutek najbolj pomembno v tvojem življenju?*

VIDA: Da preživim.

ANA: Ta hip si najbolj želim, da bi ostali prijatelji, da bi se čim večkrat videli.

ERIKA: Uspešno končati 1. letnik faksa.

STARŠI MATURANTOV: ga. PREMRL IN ga. MEDVEŠČEK

GA. PREMRL

- ↳ *Ste na ta dan, ko je vaša hči maturirala, kaj ponosni nanjo?*

Vsekakor se veselimo njenega uspeha, čeprav nam to ni bilo bistveno in je nikdar nismo silili, da bi dosegala visoke rezultate; to je bila njena želja. Mi smo jo pri tem bolj zavirali; kot spodbujali, ker se nam je zdelo, da pretirava in da je v življenju še kaj drugega, ne samo šola.

- ↳ *Mislite, da ji je ŠGV dala dobro osnovo za življenje?*

Mislim, da ji je škofijska gimnazija dala trdno osnovo in sem vesela, da se je odločila za to šolo, saj sta po njenih sledih prišla še Eva in Marko. To pomeni, da jima je dala dober zgled, da se da tukaj dobro živeti in delati.

↳ *Kakšni so bili za vas in za vašo družino dnevi pred maturo in pred objavo rezultatov?*

Dnevi pred maturo niti niso bili tako kritični, kot smo pričakovali. In tudi pred objavo rezultatov ni bilo hudega. Pričakovali smo večje razburjenje.

GA. MEDVEŠČEK

↳ *Ste na ta dan, ko je vaš sin maturiral, kaj ponosni nanj?*

Ja, seveda.

↳ *Mislite, da mu je ŠGV dala dobro osnovo za življenje?*

Ja, dala mu je precej vzgoje, glede znanja pa se je moral sam potruditi. Profesorji dajo dovolj, vse je odvisno od njega, koliko znanja je sprejel.

↳ *Kakšni so bili za vas in za vašo družino dnevi pred maturo in pred objavo rezultatov?*

Ja, to je že naš četrti maturant, tako da ni bilo nobenega posebnega vzdušja niti strahu. Peter je bil dovolj samozavesten in mi smo pač to sprejeli. V hiši je bilo vse mirno, čeprav je učenje vsekakor bilo.

ŠPORT

Intervju z olimpijcem Primožem Štrancarjem

Urešičene sanje

Gorsko kolesarstvo je relativno mlad in neznan šport. V Sloveniji se je začelo uveljavljati pred desetimi leti. Kljub temu da je zelo atraktivno, pa težko pritegne pozornost medijev in seveda sponzorjev. Vendar pa imamo tudi tu Slovenci zelo dobre športnike. Trenutno naš najboljši gorski kolesar je Primož Štrancar iz Ajdovščine. Pri 28-ih letih se mu je izpolnila ena od velikih želja, nastopil je na olimpijskih igrah. Prvič je sedel na gorsko kolo pred sedmimi leti, ko je kot član ekipe v pentatlonu nastopil kot gorski kolesar, in takrat se je za ta šport zelo navdušil. Na tej in naslednji dirki je nastopil s sposojenim kolesom, potem pa si je nabavil svoje kolo. Po dveh letih rekreativnega kolesarjenja je začel resno trenirati.

• Primož, na kakšen način so potekale kvalifikacije za olimpijske igre?

Kvalifikacije potekajo na dveh ravneh, na mednarodni in državni. Predpogoj je, da si na svetovni jakostni lestvici uvrščen med prvih sto tekmovalcev, potem pa se po določenem kriteriju izvzame še polovica tekmovalcev. Nato moraš izpolniti še državno normo, ki jo postavi državni olimpijski komite. V našem primeru je bila to uvrstitev med prvih trideset vsaj na eni tekmi svetovnega pokala. To normo sem izpolnil na dveh tekmah v Kanadi, ko sem bil enaindvajseti in triindvajseti.

• S kakšnimi pričakovanji si šel v Sydney?

Pričakoval sem, da se bom uvrstil v prvo polovico uvrščenih, kar je nekje do petindvajsetega mesta.

• **Kako je časovna razlika vplivala nate?**

Mislím, da časovna razlika vpliva na vse enako. Jaz sem se zelo hitro privadil, ker sem letos veliko potoval in sem teh sprememb že vajen. Vsekakor pa ne vpliva dobro. Lahko pa se malo prisiliš v hitrejšo prilagajanje. Mi smo namreč prišli v Sydney ob osmih zjutraj in kljub utrujenosti začeli z normalnim delom. Na tak način takoj ujameš pravi ritem.

• **Kako pa izgleda olimpijska vas, ki je poleg tekmovališč najzanimivejši del olimpijskih iger?**

Slovenska reprezentanca je bila nastanjena v petih podobnih hiškah, mi smo bili skupaj z veslači na mirnih vodah in cestnimi kolesarji. Tako sem bil v hiški skupaj s Čopom in Špikom, ki pa ju po tem, ko sta osvojila zlato medaljo, nisem več videl, razen Špika v disko klubu, ko sva prišla zjutraj skupaj domov. Hiške so bile strnjene skupaj, vas je bila za deset tisoč športnikov torej kar velika. V vasi je bila ogromna jedilnica, kjer smo se srečevali vsi športniki. Poleg tega je bila tam tudi posebna cona, kamor so lahko prišli tudi novinarji, ki v ostale dele vasi niso smeli.

• **Ali si imel kaj stikov tudi s športniki iz tujine?**

V bistvu ne le s kolegi iz gorskega kolesarstva. Drugače sem videl tudi veliko znanih obrazov, vendar z njimi nisem imel posebnih stikov.

• **Kako pa izgleda otvoritev olimpijskih iger, ko si tam na stadionu?**

Ej, to moraš doživeti! No, ne vem, koliko je bila dolga na televiziji, za nas pa je bilo vsega skupaj, od odhoda iz olimpijske vasi do konca okrog osem ur. Najprej so vse reprezentance po abecedi postavili v gimnastično dvorano in tam smo čakali. Na velikem zaslonu smo sicer lahko spremljali dogajanje na stadionu, a smo se večinoma drugače zabavali, delali smo mehiški val in podobne stvari. Potem pa so začele prve reprezentance odhajati ven. Takrat že misliš, sedaj pa bo, a preden je potem prišla prva reprezentanca na stadion je

minilo vsaj pol ali tri četrt ure. No, najprej greš po cesti, potem prideš do stadiona, greš skozi podhod, ko pa prideš v stadion ..., toliko ljudi jaz nisem še videl. Sto deset tisoč ljudi, ki ploskajo in kričijo ... Na koncu so prišli še Avstralci, in ko so jih napovedali, je zadonelo ... Ej, to moraš občutiti, na televiziji sicer je slišati, a niti približno tako kot tam.

• **Ali si kaj spremljal nastope naših, si morda gledal veslače ali Debevca, ko so osvojili medaljo.**

Žal ne, ker smo imeli ravno takrat trening na progi. Čopa in Špika sem gledal po televiziji, ki smo jo imeli na razpolago ob progi, Rajmonda pa nisem spremljal. Sicer sem vedel, da strelja, a za zmago sem izvedel šele v vasi, ko sem prišel s treninga.

• **Kakšno pa je bilo praznovanje ob zmagah naših treh?**

Aha, ja vsa stvar je nastalo v bistvu spontano. Ko se je po vasi razvedelo, da so naši zmagali, smo se zbrali zunaj pred hiškami. Pobudniki za izdelavo slavoloka so bili Marcel More in veslači na divjih vodah. Ko smo slišali za idejo, smo tudi vsi ostali prinesli svoje rjuhe in brisače, vse povezali med dve naši hiški čez cesto, iz vseh hiš smo pobrali toaletni papir in ga razmetali po vsej okolici. Vse belo je bilo. Potem je najprej prišel Špik, Čopa sploh ni bilo, sledile so čestitke, nato je prišel Rajmond, za njim pa policija, ki je prišla pogledat, kaj uganjamo. Videli so, da ni nič narobe, ter začeli proslavljati z nami. V vasi je izhajal tudi poseben olimpijski časopis, kjer so naše praznovanje lepo dokumentirali.

• **Da se vrneva h kolesarstvu. Kaj si počel zjutraj pred tekmo?**

V bistvu se na vsako tekmo pripravljam enako, vsaj pred večjimi tekmami. Pred vsako tekmo imam ustaljen urnik priprave. Tri ure pred tekmo jem, ponavadi špagete, ker pa jih nisem dobil, sem moral jesti riž. Poskrbim, da sem vsaj dve uri pred startom na prizorišču, da lahko v miru opravim še zadnje obveznosti, npr. prilepim startno številko, pripravim pijačo, peljem kolo na obvezno žigosanje, da med dirko ne bi zamenjal katerega izmed delov kolesa, kar je prepovedano. Še potem je ogrevanje, nato pa je že treba počasi na start.

• **Koliko pa je bilo prizorišče oddaljeno od olimpijske vasi?**

Približno petintrideset kilometrov, veliko krat smo se v vas vrnili kar s kolesom, od tega skoraj dvajset kilometrov po odstavnem pasu avtoceste, kar je tam dovoljeno.

• **Kakšni so bili občutki na startu, to so bile vendar olimpijske igre?**

Ah, občutki ... Bilo je kot pred vsako tekmo, konkurenco sem poznal, saj sem imel letos za seboj deset težkih tekem, to da tekmujem na OI, sem pa kar pozabil. Bil sem skoncentriran samo na dirko.

• **Pa proga, kakšna je bila?**

Progo bi lahko razdelil na dva dela, začetek je bil bolj tehničen in zavit, v drugem delu pa je bil spust tehnično nezahteven, vendar hiter. Celotna proga pa je bila kar tehnična, ves čas si moral biti pozoren, tako da ni bilo časa za počitek.

• **Kako pa je potekala tekma?**

Tekma je potekala po pričakovanju. Vozil sem nekje okrog tridesetega mesta, približno na polovici predzadnjega kroga, ko sem se že pripravljaj na finiš v zadnjem krogu, pa sem prebil zračnico na zadnjem kolesu. Zamenjal sem jo, vendar je bila slaba in mi je začela puščati, tako da vožnje nisem mogel nadaljevati. Po tem sem se odločil, da počakam vodilnega, in ko me je ta prehitel, sem moral zapustiti progo, kakor vелеvajo pravila. Vendar to ne pomeni, da sem odstopil, ampak sem uvrščen s krogom zaostanka. Bilo pa bi gotovo bolje, če bi tekmo lahko končal.

• **Je bil razplet pri vrhu pričakovan?**

Da, vsi najboljši so bili pri vrhu, pa tudi Martinez, ki je zmagal, je bil verjetno za marsikoga prvi favorit.

• **Vemo, da si prišel domov že pred koncem olimpijskih iger; ali ti je bilo kaj žal, da se nisi udeležil slovesnega zaključka?**

Ko sem včeraj gledal zaključek po televiziji, mi je bilo res malo žal, vendar vse to določa naš olimpijski komite, tako da je vse odvisno od njih. Program je bil pač tak, da gredo športniki domov, ko končajo z nastopi.

• **Doma so ti domači in sosedje pripravili prisrčen sprejem. Si to pričakoval?**

Ne ..., a zdelo se mi je, da se nekaj pripravlja. Tisti dan oziroma zvečer, ko sem prišel v Slovenijo, so mi rekli, naj prespim kar v Ljubljani. Tako sem nekaj slutil, a niti približno nisem vedel, za kaj gre. Ob prihodu domov sem bil res prijetno presenečen, saj toliko ljudi vseeno nisem pričakoval.

Hvala za pogovor in želim ti še veliko lepih let v gorskem kolesarstvu.

Intervju z olimpijsko Meto Mačus,

NOVOGORIŠKO ATLETINJO, KI JE BARVE SLOVENIJE ZASTOPALA NA OLIMPIJSKIH IGRAH V SYDNEJU, VOZOVNICO ZA AVSTRALIJO PA SI JE PRITEKLA V ŠTAFETNEM TEKU ŠTIRIKRAT 400 METROV.

O samih rezultatih na olimpijskih igrah se mi ni zdelo vredno pisati, o tem smo lahko slišali na vsaki radijski postaji in brali v vsakem časopisu. Bolj me je zanimalo, kakšno je bilo življenje izven samega olimpijskega parka, kjer so se odvijali boji za medalje.

↳ **Atleti ste bili nastanjeni v olimpijski vasi. Kako je ta vas pravzaprav izgledala? Po kakšnih kriterijih so športnike razvrščali v določen del vasi: tekmovalne discipline, državo ali kontinent bivanja?**

To je bilo stanovanjsko naselje, sestavljeno iz belih dvonadstropnih montažnih hišk. Po velikosti bi ustrezala nekaj največjim ulicam iz Nove Gorice. Na vseh zemljevidih je bila vas

razdeljena po barvah, vsaka barva pa še dalje na dve živali. Tako smo vsi slovenski športniki pristali v zeleni coni metuljčka. V tej coni so nam družbo delali še Avstrijci, Poljaki, Slovaki, Nemci in Jamajčani.

↳ **Je bila vas namenjena le bivanju ali so bili tam tudi vsi ostali objekti namenjeni razvedrilom? Je imel v vas poleg športnikov vstop še kdo?**

V vasi smo imeli vse, kar bi nam bivanje tam karseda olajšalo, polepšalo, in moram reči, da so organizatorji pomislili prav na vsako podrobnost: masažne salone, velik in dobro opremljen fitnes, frizerski in kozmetični salon, savno, bolnišnico, sobo s 60 računalniki, kjer smo ohranjali stike s prijatelji in domačimi. Poleg tega so bili tu še ogromna knjižnica, igralnica, diskoteke, kino, telovadnica in verski center, kjer so svoje zatočišče našli pripadniki vseh ver. Za hrano sta bili na voljo dve jedilnici, kjer nam je bila noč in dan na voljo raznovrstna hrana. Seveda tudi brez restavracij McDonald` s ni šlo.

Naj povem, da je bilo v vasi 24 ur na dan zaposlenih več kot 8000 članov osebja in prostovoljcev. Vse usluge v vasi so bile brezplačne.

V vas pa poleg športnikov ni imel vstopa nihče, razen seveda visokih funkcionarjev, tako je na enodnevni obisk prišel tudi predsednik Milan Kučan. Drug del vasi pa je predstavljala t.i »international zone«, kjer so nas s posebnimi dovolilnicami lahko obiskali novinarji, managerji ali svojci. Vse to je bilo za našo varnost. V tej coni so se nahajali še banka, menjalnica, pošta, potovalna agencija, Kodak center za hitro razvijanje filmov, nekaj trgovin s spominki in cvetličarna.

↳ **Kako daleč od vasi so bila sama tekmovalna prizorišča?**

Športna prizorišča so bila v sami bližini vasi, oddaljena le dobrih 5 minut vožnje z avtobusom. To so bili glavni stadion z dvema pomožnima v bližini, plavalni bazeni, nešteto dvoran za gimnastiko, borilne športe, rokomet, odbojko, igrišča za tenis ... Le veslaške proge in igrišče za odbojko na mivki so bili nekoliko dlje, dobro uro vožnje od vasi. Vendar je bila tudi sama organizacija prevozov do športnih objektov, tako

kot vse ostalo, odlično organizirana, tako da oddaljenost ni predstavljala nikakršnega problema.

⇨ Kaj ste športniki počeli v času, ko niste tekmovali?

Prostega časa je bilo premalo, da bi počeli in videli vse, kar smo želeli, saj smo imeli zaradi vsakodnevnih treningov na voljo največ polovico dneva. Najraje smo se odpravili v center Sydneyja, do koder smo z vlakom potrebovali dobre pol ure. Tu smo si ogledali največje znamenitosti in nekaj muzejev, vseeno pa smo večino časa prebili v sami vasi, kjer ni bilo nikoli dolgčas. Iz spoštovanja do športnikov, ki so naslednji dan tekmovali, nočnega razgrajanja ni bilo. Proti koncu iger, ko se je samo vzdušje že nekoliko sprostito, pa je bilo na ulicah vasi število športnikov ob dveh popoldan in dveh ponoči enako.

⇨ Kako ste se med sabo ujeli športniki iz različnih držav?

Zdi se mi, da je večina športnikov takih, da nam spoznavanja in stiki z novimi ljudmi ne delajo preglavic. Toda že nas, Slovencev, je bilo toliko, da smo imeli dela za cel mesec, saj se tekmovalci iz različnih disciplin drugače kot morda na videz nismo poznali. Za to smo poskrbeli v Avstraliji in zdaj lahko rečem, da imam petinpetdeset novih prijateljev. Seveda pa ne gre brez »mednarodnih prijateljev«, vendar so ti predvsem iz vrst atletov, saj smo se pogosteje videvali na treningih in tekmovanjih. Najlepše je seveda bilo, ko smo se na ulicah srečali s tujimi športniki, s katerimi smo se že poznali, vendar se z njimi nismo videli že leta. Takrat je novic vedno preveč in časa vedno premalo. Zanimivo je bilo videti vse svetovne zvezde, npr. Marion Jones, Mauriceja Greena, pa vse košarkarje lige NBA ... v živo, vse na enem mestu, v enem dnevu. Zdi se ti skoraj nemogoče.

⇨ Kakšen odnos so do iger in do vas imeli Avstralci?

Avstralci so res nekaj posebnega! Tako prijaznih ljudi ne srečaš nikjer na svetu! Vedno so pripravljeni pomagati in zmeraj te sprejmejo z nasmehom. Najprej smo imeli občutek, da je vse skupaj zaigrano, pa ni bilo. V tem času so vsi živeli samo za OI. Neverjetno so predani športu in prizorišča so bila vedno polna, pa čeprav niso nastopili domačini. Posebno doživetje pa je navijanje ob nastopu kakšnega od avstralskih športnikov. Sama sem to doživela, saj so v naši

skupini tekmovala tudi tekačice Avstralije. Mislila sem, da se bodo podrle tribune, tla so se dobesedno tresla. Sama bi temu rekla navijanje stoletja.

⇒ Kaj ti bo od celotnih iger ostalo najbolj v spominu?

Težko bi povedala, kaj se mi je najbolj vtisnilo v spomin. Že sama udeležba na tako pomembni in izjemni prireditvi je nekaj posebnega. Najboljši športniki vsega sveta in vseh športov na enem mestu, tisti pravi olimpijski duh, ki je bil prisoten vedno in povsod in ki ga je nemogoče opisati. Nastop na stadionu pred 110.000 ljudmi, ki navijajo za 8 tekmovalcev.

In tu je še sama Avstralija, nam najbolj oddaljen kontinent, ki se zdi popolnoma drug svet, ko mimo tebe skačejo kenguruji. Nisem verjela, da je to mogoče, zdaj to vem. Olimpijada je res nekaj posebnega. Zato ni čudno, da je to želja vsakega športnika. Ko to doživiš na lastni koži, je pozabljen ves napor, vse odrekanje in strah, ki ga s sabo prinaša vrhunski šport.

S tem je vse poplačano.

NAŠE DIJAKINJE IN DIJAKI NA ATLETSKIH TEKMOVANJH

V letošnjem šolskem letu smo se privrženci atletike do sedaj udeležili dveh atletskega tekmovanja, obe sta potekali na stadionu v Novi Gorici. Glede na možnosti, tako časovne kot prostorske, ki smo jih imeli na voljo za treninge te športne panoge, smo z doseženimi rezultati lahko več kot zadovoljni.

V četrtek, 21. septembra se je odvijal mednarodni atletskega miting, ki je služil tudi kot otvoritvena slovesnost dveh novih atletskega stez, sedme in osme, tako da je s to pridobitvijo sedaj stadion v Novi Gorici pripravljen tudi na največja tekmovanja. V posameznih disciplinah je bila konkurenca precej močna, sploh ob pomoči športnikov iz tujih držav, na presenečenje mnogih pa so se tekmovanja v štafetnih tekih odvijala le za tekmovalce srednjih šol. Naša šola z udeležbo ni razočarala, saj je v boj poslala tako moško kot tudi

žensko štafeto. Resnici na ljubo konkurenca ni bila zastrašujoča, tako da so fantje z lahkoto osvojili prvo mesto, v konkurenci dijakinj pa smo imele nekoliko težje delo, spoprijeti se z dekletimi Šolskega centra iz Nove Gorice, tako da nam je zmaga za las ušla.

Za poraz smo se jim oddolžile že ne naslednji tekmi. To je bilo Ekipno področno prvenstvo za srednje šole, odvijalo pa se je v torek, 3. oktobra. Vreme nam je bilo vse prej kot naklonjeno, zato smo se do zadnjega spraševali, če vse skupaj le ne bo prestavljeno na kasnejši datum. Tisti, ki so se na ta način hoteli izogniti močnemu dežju, so bili razočarani, saj se je s polurno zamudo vse odvijalo po načrtu. Škofijci smo ponovno dokazali, da gre na nas računati v boju za najvišja mesta. Posameznih rezultatov tu ne bi naštevala, saj so pomembne le točke, ki jih z dobro uvrstitvijo prinesemo svoji ekipi za končno čim boljše razvrstitev. Presenetile so predvsem štafete, ki so finalno dogajanje vsakega tekmovanja in pogosto odločajo o končnem mestu ekipe. Naši dijaki so tokrat brez dvoma blesteli. Prva štafeta je v hudi konkurenci presenetljivo zmagala in tako za sabo pustila lanske zmagovalce in tihe favorite iz Postojne. Rezultat malo nad 48 sekundami je za take vremenske pogoje prav gotovo lep uspeh. Dobre rezultate pa smo s tretjim mestom v isti disciplini zaokrožila še dekleta prve štafete, sam čas 54 sekund in 90 stotink sicer ni nič posebnega, vendar je ob upoštevanju dejstva, da smo na nekaterih predelih morale tek skoraj zamenjati s plavanjem, zadovoljiv. V skupni razvrstitvi so dijaki ohranili lansko tretje mesto, dijakinje pa smo se z lanskega petega letos povzpele dve mesti više in se tako z njimi izenačile.

Nabrane točke nam sicer niso zagotovile nastopa na Ekipnem državnem prvenstvu, ki je bilo 10. oktobra v Ljubljani, da pa naši cilji ne bi bili previsoki v enem letu, smo si jih zadali za naslednje šolsko leto. Nam bo uspelo? Bomo videli, do takrat pa lep športni pozdrav.

SPREHOD OD RIMLJANOV DO SLOVANOV, PA ŠE SKOK V RAKOV ŠKOCJAN

V sredo, 27. septembra, smo se v poznih jutranjih urah najbolj navdušeni geografi in zgodovinarji namestili na avtobus in odpeljali proti Ljubljani. Naše glavno mesto nam je na kratkem obhodu po starem jedru zaželelo dobro jutro. Po ogledu fakultet, Kongresnega trga, Tromostovja, Robbovega vodnjaka, Prešernovega trga, parlamenta, operne hiše in NUK-a, smo se odpravili do narodnega muzeja na ogled razstave OD RIMLJANOV DO SLOVANOV.

V eni sami uri smo se sprehodili skozi propad Rimskega cesarstva, prehod poganstva h krščanstvu, življenje v romanskih naseljih, spreminjanje rimskega sveta v evropski srednjeveški svet in življenje Slovanov. Rdeča nit razstave so bile arheološke najdbe na Slovenskem. Poleg njih so nam olajšali razumevanje zgodovine: naš vodič, kamniti spomeniki, rokopisi, zapisi na računalniških zaslonih in rekonstrukcije prebivalcev. Langobard, staroselka in družina Slovanov so nam zelo nazorno predstavili velikost, obleko in fizionomijo davnih prednikov, nakit, orodje in orožje pa njihovo kulturo.

Čakal nas je še drugi del ekskurzije. Z avtobusom smo se odpeljali v Rakov škocjan, ki je bil nekoč velika kraška jama, izdolbena s podtalnico. Danes sta ostanka jamskega stropa samo še Mali in Veliki naravni most, saj se je strop jame udril. Številni kraški pojavi, jame in brezna pa so zanimivi za turiste, geografe in učence. Tudi mi smo se tja odpravili, da bi поблиže spoznali kraški svet, ki predstavlja pomemben del naše dežele. Od vseh kraških pojavov sem si najbolj zapomnila kapnike, ki nastajajo z izločanjem sige iz raztopljenega apnenca. Kapniki, ki rastejo od zgoraj navzdol, so stalaktiti, tisti, ki rastejo od spodaj navzgor, pa stalagmiti. Če se stalagmiti in stalaktiti združijo, nastane kapniški steber. Šiga oblikuje različne oblike kapnikov in nekateri so prava paša za oči. Domovanje kapnikov so jame, od koder jih ne smemo odnesti domov, saj bi se na površju spremenili v navaden kamen.

Zvečer smo domov prišli utrujeni, toda tudi geografsko in zgodovinsko bogatejši.

KULTURA

OBČUTKI IN MNENJA O ZASTOPANOSTI GLASOV V
OPERI NABUCCO

V začetku oktobra smo se dijaki, profesorji in delavci škofijske gimnazije odpravili v ljubljansko opero. Naš glasbeni cilj je bila opera Nabucco in pričakovali smo kar veliko. Sama sem se osredotočila predvsem na spremljanje vokalne zasedbe.

V operi je močno prevladoval zbor in priznati moram, da je pokazal vrhunsko petje. Zborovska zasedba je bila enakovredno sestavljena iz vseh ženskih in moških glasov, tako da ni noben glas izstopal. Brez tako veličastnega petja bi bila celota precej bolj medla.

Solisti so se kar dobro odrezali. Najbolj bi pohvalila »Abigaill«. Upam si reči, da je od vseh posameznikov najbolje pela, ker se je zelo vživela v zgodbo in s tem pritegnila tudi gledalce. »Fenena« najbrž še ni tako izkušena, zato je bil njen glas bolj amaterski kot profesionalen. Pač pa je izkušnost pokazal »Nabucco«, ki se je znal zelo prefinjeno odkašljati kar med glasbeno repliko.

Mislím, da je za uspeh opere zaslužen predvsem dirigent. Name je napravil velik vtis, ker se je od vseh nastopajočih najbolj vživel v samo opero – kot da živi samo za to. Med petjem posameznika ali zbora je tudi sam potihoma pel in se ni oziral na napake. Deloval je, kot da je stopljen z odrom in orkestrom. Če dirigent ne bi bil tako predan svojim občutkom, opera ne bi bila nikoli tako zanimiva, barvita in vabljiva za poslušalce.

Ves trud, ki so ga poustvarjalci vložili v opero, se je obrestvoval, ko so v nas, ob poznem vračanju domov, donele arije in pa zbor z orkestrom..

ETTORE SCOLA: POSEBEN DAN

Antoniettin dan se je začel podobno kot vsi ostali: jutro z možem in zaspanimi otroci se je nadaljevalo z gospodinjskimi deli in opazovanjem parade na ulicah mesta. Ta presneta papiga pa je vse obrnila na glavo. Če ne bi ušla ... Novi sosed je bil tako prijazen, čudovit in zabaven, čisto drugačen kot moški, s katerim je imela šest otrok. Bil je nekaj posebnega, kot dan, ko je Rim obiskal Hitler. Potem pa preobrat. Čudni dogodki, eden za drugim. Homoseksualec, izprijenec? On? Skoraj ni mogoče verjeti. Pa vendar to priznava, tale Gabriele, tarča govoric v svoji bivši službi in v bloku, kjer živi. Šprva osupla Antonietta ga vendarle sprejme ...

Fašizem ni bil nič dobrega, to vemo vsi, in če mu priložimo še obilo osamljenosti, postane resnično mučen. Mati je cele dneve sama doma, do vratu zakopana v delu, medtem ko se mož potika po paradah, po gostilnah in morda celo bordelih. Tega posebnega dne pa dobi pravega prijatelja, s katerim se razume in se popolnoma ujame. Ta posebni dan pa traja le od jutra do večera. Zvečer prijatelj izgine kot muha enodnevnicca in vsega je konec. Ostane le še lep spomin in knjiga, ki jo je podaril.

Ideja predstave je takšna, kot si jo sami ustvarimo. Lahko nam kaže naslado, izprijenost, nelagodnost in erotiko, po drugi strani pa odraža, kakšen je položaj ljudi, odmaknjenih na obrobje. Fašizem je prav tako kot njemu podoben nacizem skušal pospraviti z vsemi slabotnimi, pohabljenimi, homoseksualci, ... Čeprav gre za zgodbo izpred druge svetovne vojne, izgleda, kot da se dogaja pred našimi vrati. Ob zgodbi je mogoče pomisliti na tiste klasične filme: nesrečen zakon, srečata se dve sorodni duši, se zaljubita na prvi pogled, itn. Problem družbe je jasno viden, tako prej kot zdaj, čeprav si pred njim zatiskamo oči.

Zgodba nas po koncu pusti razklane. Kaj naj si mislimo, kaj naj podpiramo? Ali naj nekdo kljub nezvestobi partnerja v zakonu še naprej ostaja zvest ali naj se loči? Naj se obremenjujemo s tem, kar govorijo o nas? Kako naj razumemo homoseksualnost? Ali je najbolje ob vseh teh vprašanjih ostati ravnodušen? Zastavlja se neskončno mnogo vprašanj, odgovore nanje pa lahko poiščemo le sami. A vendar svet sam od sebe kriči po rešitvi. Špreminjati ga je težko, a nič drugega ne ostane. Pljunimo v roke in začnimo!

TISTEGA LEPEGA DNE

V gledališče sva šli z upanjem, da bova po dolgem času zopet videli zgodbo, ki sva jo kot osnovnošolki vedno radi gledali na filmu. Šli sva v upanju, da bo dramatisirana novela Cirila Kosmača, kljub opisovanju hudih časov, vesela in radoživa, zelo podobna filmu, ki je bil posnet po zgodbi.

Predstava nama je te upe uresničila, čeprav nekaterih prizorov, prikazanih v filmu, v igri ni bilo. Ševeda pa tega od gledališča ne moremo pričakovati, saj se zgodba dogaja na zelo različnih krajih, kar pa je na gledališkem odru težko izvesti. Kljub temu pa so se režiser Boris Kobal in scenaristi dobro znašli, ko so z odprtjem dela scene pridobili dodaten prostor, npr. sobo pri župniku, tenentejevo pisarno, Pečanovo dvorišče. Žal pa so črtali prizore v cerkvi, pri padarju in pri Štefucu. Pri uprizoritvi novele so nastale ševeda nekatere novosti, kot je ta, da je v originalni zgodbi Štefuc vdovec brez otrok, v filmu ima štiri deklice, v igri pa dva sinova in tri hčere. Predstavljen je kot vaški pijanec, čeprav dober srčen, na filmskem platnu pa le kot

vdovec, ki občasno pregloboko pogleda v kozarec zaradi žalosti in obupa. Slovenske pesmi, ki so jih prepevali tudi v originalni zgodbi, so ohranili.

Škratka, predstava nama je bila zelo všeč. Tudi vsi drugi, ki so jo imeli priložnost videti, so se strinjali, da je, kot so mnogi napovedovali, prava uspešnica. Ševeda pa večine izmed nas, ki smo si poprej ogledali film, ne bi motile podrobnosti, drugačne kot pri filmu, k čemur prispeva tudi odlična igralska zasedba: Radoš Bolčina v vlogi Štefuca, Ludvika je zaigral Iztok Mlakar, Hedviko pa Lara Jankovič.

FANTASTIČNO POČUTJE

TISTEGA NAVADNEGA NOVEMBRskega PONEDELJKA ...

Zbudim se. Ura je že šest. Čimprej moram vstati. Moje zaspane noge pa tega ne razumejo. Bosa odtacam v kopalnico. Hitro se oblečem in zbašem vase skromen zajtrk. V naglici pograbim nahrbtnik, ki se zaradi teže knjig že para po šivih, in jakno ter odvihram proti avtobusu. Na postaji se še vsi omamljeni zberemo sotrpini in nemo čakamo. Zatopljeni v probleme komaj

slišimo škripajoči avtobus, ki mladostno zapelje izza ovinka. Počasi se povzpnejo nanj. Odpelje proti stavbi, kjer bomo spet prebili cel dopoldan.

Komaj stopim v šolo, že zazvoni šolski zvonec. Nato sem vprašana zgodovino, pišem šolsko iz matematike in imam referat pri geografiji. Navaden dan!

Pozno popoldne se s kupom domače naloge vrnem domov. Spet na hitro pojem kosilo in že drvim proti telovadnici, da si razgibam sedalne mišice. Pritečem domov, sedem za mizo in se lotim domače naloge. Pri primeru 1,2 - diklorobenzena me mama pokliče k večerji. Komaj dobro pojem, že sedim za zvezkom iz latinščine in se učim namernih odvisnikov za šolsko, ki jo pišemo naslednji dan. Šele ko mi pride očka zeželet lahko noč, pogledam na uro in vidim, da se mali kazalec približuje enajsti. Zaprem knjigo in se odpravim spat. Zlezem pod rjuhe in zaspim ... - vse tja do - ...6.00 zjutraj.

Šola je v polnem teku in vsi pričakujejo največ od nas, dijakov. To se pri našem počutju pokaže predvsem v tem, da postanemo sitni, čemerni in godrnjavi. Če je tudi s tabo tako, si preberi drobne nasvete, ki ti bodo morda pomagali do nasmejanega obraza.

1. POSTAVI SI CILJE

- ✎ Začrtaj si pot, ki jo moraš prehoditi, da dosežeš svoj cilj. Napiši pet stvari, ki jih rad/a počneš in jih skušaj v prihodnjih mesecih uresničevati čim večkrat.

2. SPREMENI VIDEZ

- ✎ Spremeni si pričesko, stil oblačenja, najdi nov smisel življenja. Pojdi v trgovino in temeljito pregledaj izložbeno okno.

3. TELOVADI

- ✎ Redna vadba utrdi mišice in polepša postavo, kar bo povečalo tvojo privlačnost in samozavest. Nameni še kakšno uro skakanju po plesišču.

4. SPREJEMAJ KOMPLIMENTE IN GLEJ OPTIMISTIČNO

- ✎ Če te kdo pohvali, se mu zahvali za kompliment!
- ✎ Čas je, da začneš misliti pozitivno. Bodi gospodar svoje usode in dobri dogodki se bodo kar vrstili.

5. ZOPERSTAVI SE

- ✎ Objektivno presodi, kako se prijatelji obnašajo do tebe. Je to tisto, kar pričakuješ? Če ni, je čas za pogovor iz oči v oči.

6. BODI DOBER PRIJATELJ

- ✎ Če se žrtvuješ za prijatelja ali prijateljico, bodi ponosen/a nase. Če se dobro počutiš, se bodo dobro imeli tudi tvoji prijatelji. Telefoniraj bolnemu/i prijatelju/ici, gotovo te bo vesel/a.

7. RAZVEDRI SE

- ✎ Vsak dan poskrbi za svoje telo, predvsem pa za svoje počutje. Če je tvoje telo utrujeno, mu privošči spanca. Če pa si zdolgočasen/a, pojdi na zabavo.

8. PROSTI ČAS

✎ Vedno moraš imeti nekaj časa samo zase, naj bo to poslušanje CD-ja ali tavanje po svežem zraku. Lahko pa poskusiš s čim novim - meditacijo.

9. NE OČITAJ SI STARIH NAPAK

✎ Ne glej na napake iz preteklosti. To je mimo. Vedno glej le naprej. Če pa ne moreš mimo določenih napak, jih naredi smešne in se jim nasmej.

10. NAMENI SPANJU DOVOLJ ČASA

✎ Spanec je zelo pomemben za dobro počutje, zato mu nameni dovolj časa, sicer boš slabe volje in negativnih misli. Če ne moreš zaspati, spij čajček ali si preberi pravljico.

PRVA LETNIKA SE PREDSTAVITA

Z novim šolskim letom je za nas prišlo do velikih sprememb. Že lani smo se morali odločiti, kam naprej. Tisti, ki smo se odločili za ŠGV, smo bili neučakani glede tega, ali smo sprejeti ali ne. Zelo smo si oddahnili, ko smo prejeli pismo, v katerem je pisalo, da omejenega vpisa ne bo.

V strahu smo pričakovali prvi šolski dan. Nekateri so se spoznali že prej na Ligu nad Kanalom. Polni mešanih občutkov smo prvič prestopili šolski prag. Vsi so nas strašili s tem, kakšna je šola, koliko bomo morali moliti, se po 6 ur na dan učiti ... vendar so malo pretiravali. Šolo smo do sedaj dodobra spoznali in se prilagodili življenju na njej. Večini se je najbolj brez pomena zdela molitev, vendar smo se tudi na njo navadili.

Glede na to, da si delimo hodnik z četrtnimi letniki, sem opravil anketo o tem kaj si prvi letniki mislijo o njih. Dobil sem veliko raznovrstnih odgovorov napisal pa bom le najzanimivejše (odgovori so seveda anonimni, zato prosim, da se 4. letnik ne znaša nad menoj ter mojimi sošolci): »No ja, sej so kr fajn. Lahko bi se malo več srečevali.« »So v redu, naj pridejo večkrat na obisk. Lepo povabljeni!« »Do sedaj jih držimo še v šahu.« »Sej so fajn, sam mogoče premalo komunikativni.«

Naši dve razredničarki pa sem vprašal, kaj si mislita o nas: Prof. Irena Breščak: »Čestitke in priznanje, da ste izbrali našo šolo! In uspešno vožnjo skozi prvi letnik!«

Prof. Suzana Kugonič: »Rahlo ste nebogljivi, vendar dovolj prilagodljivi, da se boste kmalu dobro počutili. V glavnem ste sveži, spontani in iskreni.« Resnično upam, da bomo taki, kot nas razredničarki opisujeta tudi ostali ter ne bomo »preveč« nagajivi in neubogljivi.

Kaj si pa mi mislimo o šoli, profesorjih, profesoricah ter predmetih, pa je pokazala naša anketa o priljubljenosti profesorjev in profesoric. Na sam vrh priljubljenosti se je uvrstil naš profesor športne vzgoje Erik, takoj za njim je z minimalnim zaostankom uvrstila profesorica športne vzgoje Suzana Kugonič, to vam pove, da imamo najraje športno vzgojo, tuja pa nam ni niti zgodovina, saj je profesor Franc Kralj dosegel tretje mesto.

Top 5 profesorji

- prof. Erik Simonič
- prof. Suzana Kugonič
- prof. Franc Kraij
- prof. Marko Pregelj
- prof. Bojana Kompara

Ne ustrašite se, na naslednjih slikah smo mi:

1.A

1.B

Poimensko nas ne bom predstavljal, saj nas lahko tudi vi vprašate (naj vas ne bo sram). Upam, da ste nas prek tega članka vsaj malo bolj spoznali.

SVEŽ VETER NA ŠGV (ALI NOV PREPIH V GLAVI DIJAKOV)

DA, RES JE. SVET SE SPREMINJA IN NAŠA ŠOLA GRE V KORAK S ČASOM. ZATO SO NA NAŠO ŠOLO PRIŠLI NOVI PROFESORJI IN V UPANJU NA REVOLUCIONARNE IZBOLJŠAVE DIKTIRAJO NOV TEMPO.

KRATKA PARADA:

SUZANA ČERNE

Je nova profesorica geografije, ki je svoje znanje že dokazala na poučnem izletu v Rakovem Škocjanu, ko smo jo navzoči komaj dohitevali.

EMILIJA GRAHOR

Profesorica matematike, ki ima »čast« poučevanja 1. a letnika. Sploh pa, matematika je tako in tako v družini ...

JANA GROHAR

Težko opazna, mlada in po besedah dijakov »normalna« profesorica kemije.

SEBASTIJAN MOZETIČ

Možakar visoke postave, ki (ne)discipliniranim dijakom razlaga koristne zakonitosti praktične fizike (brisanje table z mokro gobo od zgoraj navzdol!).

ERIK SIMONIČ

Pooseblja rek »zdrav duh v zdravem telesu«, novi profesor športne vzgoje namreč, ki je med dijaki prvega letnika tudi najbolj priljubljen.

VALERIJA VIDRIH

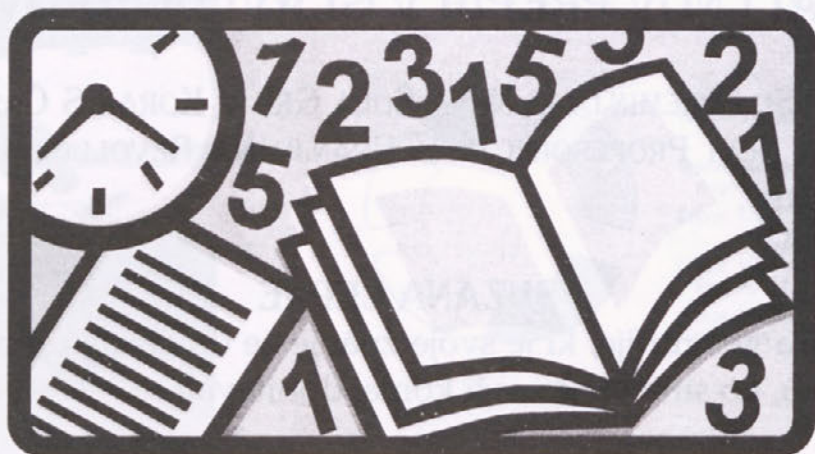
V roke je prijela vsega hudega vajeni četrti letnik, njen prepoznavni znak pa je obilica prtljage, ki jo uporablja pri bogatenju besednega zaklada iz angleščine (vocabulary!!).

MARIJA JELEN

Profesorica, ki je vskočila na pomoč zaradi »nenadnega« odhoda gospe Bojane. Po prvih urah jo lahko četrti letnik opiše kot vehementno govornico.

P.S.: Prihaja še nov profesor za slovenščino, prof. **BRANKO MELINK**, ki pa ga boste morali sami spoznati ...

KROŽKI NA ŠGV

Tudi letos se je odprlo veliko možnosti za interesne dejavnosti, predvsem za tiste dijake, ki jim ostaja čas. No ja, lahko pa kaj počnete tudi iz čistega veselja.

Gotovo daleč najbolj obiskan, uspešen in z dolgoletno tradicijo je ŠOLSKI MEŠANI PEVSKI ZBOR. (ŠMPZ). Že drugo leto ga vodi prof. Loredana Sajovic in pod njeno taktirko pridejo ŠGV-jevski mladi glasovi zares do izraza in ganejo vsako, še tako zahtevno dušo. Letos je ozračje precej pernato, kar je zelo razveseljivo.

Da so na naši šoli tudi obetavni igralci, ki bodo nekoč na AGRFT-ju, dokazuje DRAMSKI krožek, ki ga zaenkrat še vodi prof. Bojana Kompara. Trenutno končujejo turnejo po Sloveniji in navdušujejo občinstvo s predstavo Pigmalion.

Seveda smo tu tudi NOVINARJI, ki mučimo naše počasne računalnike, delamo nadure (tudi med počitnicami!), ustvarjamo Iskre, oblikujemo oddaje na radiu Ognjišče ter pošiljamo prispevke na različna časopisna uredništva (Primorske novice, Družina). Brez prof. Tatjane Božič nam bi vse to težko uspevalo.

Na šoli deluje tudi BIOLOŠKI krožek, ki je navdušil predvsem nadebudne fazane. Vodi ga seveda prof. Irena Breščak (mimogrede: še vedno se brezplačno ponujajo paličnjaki).

Tu so še športne aktivnosti: v ODBOJKI se lahko izpopolnujete ob sredah po pouku, BADMINTONA se lahko učite ob ponedeljkih, KOŠARKA je ob sredah natanko ob treh popoldne. Menda je v načrtu tudi fitness center, ki pa je zaradi pomanjkanja opreme trenutno na stranskem tiru. Brez NOGOMETA seveda ne gre. Tovrstni navdušenci lahko svoje sposobnosti pokažete ob četrtkih po pouku. Za vse to je odgovorna prof. Suzana Kugonič.

Menda na šoli deluje ASTRONOMSKI krožek, ki ga vodi prof. Vladimir Anžel. Ni nam upelo izvedeti ali zvezde ogleduje sam ali morebiti ima kakšno družbo.

Za nadarjene matematike in logične uporabnike razuma skrbi prof. Alojz Grahor.

Z vsemi pritožbami, predlogi pa se lahko obrnete na DIJAŠKO SKUPNOST, ki jo vodi g. Ivan Albreht.

AKTUALNO

Volimo!

V času, ko vodilne slovenske stranke uporabljajo slogane nogometne reprezentance in tretjina Slovencev ne najde poti do volišča, se piscu spodnjih vrstic utrinjajo naslednje vizije prihodnosti.

Tekel je že dolgo, že zelo dolgo. Skozi mnoge hodnike in stopnišča mesta, da bi dosegel dvorano. Da bi obvestil oba kralja o tem strašnem dejstvu, ki je kot že dolgo v bojazni pričakovana strela z jasnega udarila v kraljestvo. Kaj takega se ni primerilo že tisočletja! Pot mu je oblival izmučeni in živčni obraz, ko je vendarle prispel pred vrata kraljeve sobe, prostora v zadnjem sloju mesta, v zadnjem sloju te v nebo dvigajoče se strukture. Preden je vstopil, je moral seveda še trikrat skozi preverbe vstopne kode, prstnih odtisov in očesne mreže, saj kralja nista nikoli dovolj varna.

Vdrl je v sobano in padel pred obličje svojima nadrejenima. Pogledal je kvišku, kjer sta na dvojnem stolu mirno počivala vladarja. O, kolikokrat je že sedel tu, ko sta bila odsotna, kolikokrat si je predstavljal, da ima moč in oblast, in vendar je moral vsakokrat pristati na trdih tleh, ko je klečeč pred njima izkazoval svojo vdanost. On, ki je v to kraljestvo toliko vložil, ne bo nikoli deležen njunega položaja.

Brezbrižno sta mu naklonila pogled, češ spregovori. Ozrl se je najprej v enega, nato v drugega. Na levi je sedel posvetni vodja in na desni duhovni. Ljudstvo je namreč od nekaj potrebovalo obojno. Bojda je bilo tako odločeno že povsem na začetku. Z zadnjimi močmi je izpregovoril: »Grozno, nezaslišano, kaj takega ...! Vajina visokost, nekaj tragičnega se dogaja, ljudje ... vsi, prihajajo, so že v tretjem sektorju ..., ne moremo jih zadržati! Množica vzklika: Hočemo volitve!

Kralja pa sta ostala ravnodušna in sta z vprašanjem, kaj to je, zarezala globoko v nastalo tišino in zavest zvestega pomočnika. »Kaj naju vendar vznemirjaš! Dajte jim to, česar si želijo, da bodo dali mir. To vedno zaleže.« Služabnik je nejeverno strmел, zdrznil se je in nazadnje spoznal, da so izrečene besede pomenile konec vsega njegovega truda, njuna naivnost ju bo končno pokopala. Na vratih so odmevali prvi poizkusi vdora, ko je potrj sporočil ljudstvu, da volitve bodo.

Tako smo torej v naši mali avtonomni enoti dobili vsi ljudje pravico do odločanja. Ideja je pravzaprav že stara, sega v čase

pred osvojitvijo vesolja in časa, pred biotehnološko simbiozo, pred jedrsko revolucijo, pred Kristusa, kakor koli že, zelo globoko v preteklost. Bistvo te ideje z imenom demokracija je soodločanje, bistvo volitev pa bi moralo biti omogočenje le-tega, v evoluciji volitev pa je seveda prišlo do manjših sprememb. Postale so neke vrste igra, odvijajoča se vsaka štiri leta, nekaj takega kot olimpijske igre. Gre pa seveda za vsesplošen dogodek, ki mu sledijo brezštevilni fenomeni. Popestrijo nam na primer medijsko vsebino, ki se v predvolilnem času sprevrže v pravo zanimivost. Seveda tu kraljujejo oglasi, razna publicitetna obvestila in na vrhu lestvice seveda politična soočenja. Nekateri trdijo, da so bili to pred časom pogovori med pripadniki raznih političnih opcij v okviru takratne politične sfere. Kandidati so se delili v t.i. stranke glede na svoje prepričanje in izjemoma tudi glede na program. To naj bi bila vsebina njihovih namer, ko pridejo na oblast. Z leti se to seveda ni obneslo, program oziroma obljube so zamenjale grožnje gledalcem, saj so raziskave pokazale, da je tako moč doseči večji psihični pritisk in lažjo odločitev volivca. Tudi pogovor ni obrodil zelenih sadov, saj se je izmenjava mnenj kmalu sprevrгла v zmerjanje, nato gestikuliranje in nenazadnje v izgrede, ki so pripravljavce oddaj pripravile do tega, da so kandidate postavili vsakega v njemu pripadajočo neprebojno komoro, od koder so lahko s preprostim pritiskom na gumb sprožili razne nasprotniku nevšečne priprave. Mednje sodijo elektrošok, strupeni plini in seveda vsem všečno polivanje z gnojnico. Tako se lahko oziroma se mora občinstvo

odločiti za najbolj spretnega in/ali privlačnega in ta ima nad drugimi desetminutni bonus predstavitev (beri: psihične manipulacije).

Po končani kampaniji pa je tu še najmanj spremenjena oblika soudeležanja, to je podaritev svojega glasu. Res je, da je glas zmnožek koeficienta družbene moči in števila glasovnic, ki so mu glede na prvi pogoj pravično odmerjene, a vse skupaj še vedno spominja na tiste čase, ko je beseda demokracija imela svoj pomen.

Ta čas je takrat napočil tudi za ljudstvo kraljestva, ležečega v dolini Gohan. Na žalost pa se le ni vse tako izteklo, kot so začetniki demokratičnega gibanja predvidevali. Naj pojasnim: vse je začelo razpadati že na samem začetku. Predvolilni boj se je sicer odvil brez pobojev, a žal s hudimi posledicami. Ker niso upoštevali takratnih trendov prepričevanja, se je volitev udeležilo le 2,3 % volivcev in tudi s podkupovanjem tega števila niso mogli izboljšati. Tako ni mogla nobena od treh strank prestopiti volilnega praga, ki je bil določen na štiridesetino celotnega prebivalstva, in do razglasitve parlamenta ni prišlo. V očeh največjega podpiralca monarhije, zvestega Dorminsa, so se utrnile prve iskricice maščevanja. Gibanje je zatrl in vse pripadnike zaprl v ječe pod prvim livelom. V temnicah so zaprti vsi do zadnjega, ves podmladek demokracije, želje po republiki, ki je med ljudmi več ni. Oni sami so razlog za to, da sta naivna kralja ponovno na oblasti in zopet živi sen njunega služabnika.

Ob volitvah 2000

Kaj je demokracija? Demokracija je ljudovlada, tj. politična ureditev, kjer pripada najvišja oblast ljudstvu, in sicer bodisi neposredno, če o državnih zadevah odločajo vsi državljani ne glede na premoženjsko stanje, družbeni položaj ipd., ali posredno, če ljudstvo izvaja oblast po izvoljenih zastopnikih. Je politična ureditev z vladavino večine, ki varuje osebne in politične pravice vseh državljanov. (vir: Slovar Slovenskega knjižnega jezika in Slovar tujk)

Zadnjo jesen v 2. tisočletju so v deželi na sončni strani Alp, kjer se menda cedita mleko in med, potekale volitve. Čas pred volitvami je prav gotovo najlepši čas za vsakega nepomembnega in delavnega državljana, saj se neskončne obljube in dobre želje širokoustijo na vsakem koraku, na shodih, v gostilnah, na ulici, v časopisih, po radiu in televiziji. Kandidati za poslance so tekmovali, kdo bo bolj izviren, bolj dostopen in zastopan v javnosti. Tako je nekega dne na naša vrata potrkal Bodoči poslanec in prosil za dve minutki časa. Seveda, ni problema! Vedno sem rada poslušala neverjetne zgodbe in znanstveno fantastiko. Stare ženice se križajo in še vedno hrepenijo po »dobrih starih časih«. Zanje je seveda najpomembnejša pokojnina, ki je ne bi bilo brez »malega«, že osivelega škrapa. (Saj veste, strup je v majhnih stekleničkah.) Kleni gospodarji, ki se že leta ozirajo po sosedovi njivi, pa

računajo na rešitev problema denacionalizacije. Kmetje, hočeš nočeš, vijejo roke proti nebu in molijo, da jim Evropska unija ne bo pobrala tistih treh repov iz štalce. Mladina pa je tako ali tako nezainteresirana za vsa politična dogajanja, kljub temu da razplet volitev najbolj vpliva na njeno prihodnost. Plače, delovna mesta, šolske in pokojninske reforme pa so itak predmet vsake državnozborske seje.

Morda bo slišati pesimistično, če izjavim, da švoh dveh milijonov prebivalcev, ki živijo v deželi pod Triglavom, kmalu ne bo več. Vsak dan manj nas je: skačemo z balkonov, se prekomerno fiksamo, utapljamo žalost v dobri kapljici, hočemo dirkalno stezo na naših revnih luknjah, da bi tako dosegli vsaj naslov prvaka formule 1 in za nekaj časa pometli s tistim nemškim Šumaherjem. Na žalost gremo po poti Ayrtona Senne. Karantanskim koreninam zmanjkuje vode. Pa ne zaradi suše, se ve. Še en neslaven propad nekoč mogočne civilizacije. Če so propadli Grki in Rimljani, lahko tudi eni Slovenci. Če povzamem: Čas je za novo Slovenijo, s ponosom.

Slovenija gre naprej z Novo energijo in ta Beseda velja! Za vse naše tegobe je in bo kriva oblast. Pa naj bo leva ali desna. Sicer pa, važno je, da sta na mizi zelje in klobasa, pa je mir v deželi. Pokorno ljudstvo, ali tako imenovani naivneži, ki mislijo oziroma sploh ne mislijo, si bo še naprej česalo bolhe in brusilo jezike ob vsakodnevnih vaških doživljajih. Sem pa tja bodo pokopali kakšnega genija, ki je pomotoma zašel med fouš sosede.

Volitve so za nami in sedeži v parlamentu so razdeljeni. Kakor smo si postlali, tako bomo tudi spali, vsaj še štiri leta. Prihajajo novi časi, novi ljudje - ostaja pa stara pesem (»Šivala je deklica zvezdo«)! Dragi mladi polnoletneži in ostali bodoči volilci: naslednjič pa le pejte na volitve in volite kot se spodobi!

L I T E R A R N I K O T I Č E K

IŠČEM

Plezam po strmih zidovih oblakov brez opor,
gugam se na pekočih žarkih sonca;
kot meduza me ožigajo.
Letim v prostore neba,
kjer ni konca te brezmejnosti;
in trdnih tal ni,
da bi pristala na njih.

Pod zemljo rijem, iščem deževnikov rove,
krtovih sploh ni.

Korenine srkajo sokove,
ki jih jaz ne najdem.
Podzemne vode silijo na plan,
a mene srkajo vase,
in na plano ne morem,
ker me tu vedno zasuje plaz.

Plavam v vodi, iščem koralne otoke,
najdem jih,
ni pa sožitelskih alg, ki bi jih tvorile.
Izogibam se črnili hobotnice,
pa me na drugem koncu čaka morski pes.
Zagledam živahne ribice,
pa kaj kmalu spoznam, da so piranje.
Zagledam gladino,
a spoznam, da sem tu čer ladjam.

Nekaj sem slišala. Jok? Klic?
Ne, ni bilo glasu, le tišina trpljenja!
Le želela sem pomagati in
našla sem trdna tla na koncu
brezmejnosti,
našla sem krtov rov tam, kjer so le
deževnikov,
našla sem gladino, kjer nisem čer ladjam,
našla sem ... sebe,
a le za trenutek,
kmalu sem se izgubila,
ker nisem našla drugih.

JESENSKA MELANHOLIJA

Megla.
Listje odpada.
Na vogalu znova zvok sirene.

Dan za dnem.
Je življenje res tako?

Košček sonca na obzorju
plaho zažari,
še preden postane vtis
ga nekdo umori.

SLOVO

Stala je tam, premražena, zavita le v tanko pleteno majico, z lasmi, ki jih je veter mršil in ustvarjal slap valov na njenem hrbtu. Samo stala je tam, čisto tiho in negibno. Le solza ji je polzela po licu, drobna, skoraj nevidna.

Pomenil ji je vse. Bil je njena noč in njeno jutro. Bil je kot sončno jesensko popoldne, z zlatorjavim listjem v zraku, dihom odhajajočega poletja in svežino prihajajoče zime. Bil je kot sveža jutranja rosa, ki prekrije prašne ceste. Bil je kot megla, ki naredi pogled moten in seže v vsak, še tako odmaknjen kotiček.

Ljubila ga je. Podarila mu je svoje srce. Previdno mu ga je položila v roke, njen pogled je bil poln ljubezni, zaupanja, predanosti.

Nova solza je privrela na lice. Topla in tiha. Počasi je spolzela navzdol po njeni nežni koži in padla na ovratnik rjavosivega puloverja.

Gledala je za njim, ki je odhajal v temo. Čisto počasi je stopal. Ni se mu mudilo. Pod svojimi koraki je teptal njeno srce. Ni se zavedal, da jo ubija. Ni se zavedal, da ji jemlje njeno bistvo.

Zaprta je oči in se obrnila v stran. Ni mogla več gledati, kako jo zapušča. Ni mogla verjeti, da za seboj zapira vrata njune prihodnosti. Čakala je, da se bo obrnil, čakala, da bo stegnil roke in rekel ... oprost ...

Čakal je, da bo stekla za njim, čakal, da bo zašepetala njegovo ime in rekla ... pridi ... Bal se je zares oditi. Bal se je ostati sam. Strah ga je bilo tišine in teme. Ni mogel dihati brez bitja njenega srca na svojih prsih, ni mogel gledati brez svetlobe iz njenih oči. Njen smeh ga je hranil, njene besede omamljale. Bil je izgubljen brez njenih rok, pogubljen brez njenih prstov. Spomnil se je, kako ji je prvič dejal, da jo ima rad. Voda v vodnjaku je šumela, drevje naokrog je cvetelo. Deček in deklica sta stekla mimo z lesenim vozičkom na vrvici in sončnim smehom v očeh. Njena roka je trepetala, njene ustnice so drhtele. Ko ji je zašepetal ... rad te imam ..., so se razprle v nasmeh, njene oči so se zalesketale v zlatomodrem soncu in iz njih je pritekla solza. Sreče.

Ozrl se je čez ramo. Klečala je na kolenih, obrnjena stran. Želel jo je objeti, steči k njej, jo varovati.

Čutila je, da je obstal. Rada bi mu rekla ... ne hodi ... Rada bi mu rekla ... prosim, ostani ..., a njene ustnice so molčale. Gledala je svoje roke. Gledala je vitke dolge prste, ki so tolikokrat božali njegov obraz. Solze niso več tekle po licu, tekle so znotraj nje. Vse več jih je bilo in počasi so jo omamljale, utapljalje.

Ni mogel več naprej, ni mogel nazaj. Zdelo se mu je, da je čas obstal, da obstaja samo ta trenutek, brez vsakega prej in brez vsakega potem. Hrepenel je po vonju njenih las.

Upala je, da se bo vrnil. Poskušala se je obrniti proti njemu. Veter ji je umaknil lase z obraza in srečala sta se s pogledi. Zrla sta drug v drugega. Tih, mirno, nepremično.

Tedaj sta mimo stekla deček in deklica z lesenim vozičkom na vrvici in s sončnim smehom v očeh.

V njenem pogledu je prebral žalost in bolečino.

Spoznala je, da mu je hudo, po načinu, kako je držal glavo.

Krč v njegovem telesu je popustil. Stopil je korak naprej.

Videla je, da se premika. Vstala je in naredila svoj korak.

Bila sta kot dva majhna magnetka, ki ju neznana sila, neskončno močnejša od njiju samih, vleče skupaj. Počasi sta hodila drug proti drugemu. Bilo je, kot bi z vsakim korakom za sabo puščala morja bolečine.

Čutila je, da nov veter, ki je zavel, suši solze v njej.

Pomislil je, kako lepa je v rahlem večernem vetrcu, ki ji boža obraz in kako se njene oči lesketajo v medli svetlobi zahajajočega sonca.

Bila sta že čisto blizu. Njuni prsti so se dotaknili.

Pobožala je njegovo lice, poljubil ji je prste. Sklonil se je k njej

čisto narahlo poljubil njene oči. Zalesketale so se v zlatomodrem soncu in iz njih je pritekla solza. Sreče.

in

PESEM O PRASCU

*O buogi prasc!
Tebe imajo samo za en par klobasc,
povsod te imajo v zobeh,
gnil in usmrajen si v vseh očeh.*

*O prasc ti moj premili,
nobeden se te ne usmili,
nikjer za tebe ni pravice,
s tebe 'čejo nar'dit samo krvavice.*

*Eno noč sem slišal, ko so od tebe govorili,
»bejžte, prasci!« v temno noč so vpili,
pomislu sem, kaj prasc bi delal v sobi,
ker to, da si v svinjaki, tebi se spodobi.*

*Prasc, vse, kar lahko ti rečem, je hvala,
da tvoja rodbina se ne bo predala.*

*Še naprej ti bodi med nami,
da po hramah viseli bojo pršuti in šalami.*

RiMar

CVET

*Po poti hodim in pšenični klas
mi žgečka nosnice
in ker sije sonce,
so se kremšnite že spet stopile.*

*In to kamnito neskončje
je kot proizvod delavnice
Društva za pospeševanje alkimije iz
srednjega veka.*

*Raztrgane sandale in vedno daljša pot,
fatamorgana pa vendarle postaja resnica,
rešilna bilka rase kot magnolija sredi skal:
tako bujno in čudovito.*

*Sklonil se bom,
če bo treba, tudi s hrbtom
devetdesetletnika,
in nabral bom cvetlice na poti.*

Ta šopek je moja bodočnost.

Počival bo v moji dlani.

*Najlepšo izmed njih pa bom vzeml
in jo dal na srčno stran.*

*Da me bo grela vse dni mojega življenja.
Tudi tiste dni, ko ne bo pomagal niti
anorak.*

*In če se druge posušijo
in odpadejo v viharju,
bo ta ostala.*

Cvetela bo večno.

In pri srcu bo lepo.

*Najlepša cvetlica na svetu v mojem srcu.
Tu bo vedno dovolj
sonca, vode in ljubezni,
prelepi cvet.*

Ti si moje življenje!

RiMar

PESEM ZA ŽALOSTNE

*Ko si žalosten,
poglej skozi okno;
videl boš,
kako lepa je pokrajina v soncu,
kako vse poteka kot mora,
kako se vsi veselijo,
kako je življenje lepo
in komaj čaka, da ga zaužiješ.
Z veliko žlico.*

*Če sonce slučajno ne sije,
potem poglej v luč nad seboj.
Bolj vesele žarnice še nisem videl,
si reci.*

*Vesela je še bolj, kot takrat
ko sije sonce;
takrat je namreč nepomembna.
Želimo si biti pomembni,
čeprav to ni naš namen.*

*Če je slučajno zmanjkalo elektrike,
si prižgi svečo.*

*Ta je samo sebe,
da tega ni treba storiti nam.*

*Vseskozi se žre,
pa vendar zna biti prijetna,
svetla in topla.*

Kot prvi pomladanski žarek.

Če nimaš sveče, je pač nimaš.

Če je tema, škoda.

Ker ne moreš videti drugega nasmeha.

Ne vdaj se prehitro.

Nisi še izgubil vsega.

*Še vedno imaš temo –
in sebe, seveda.*

Tema koristi.

*Tudi malo tišine rabimo
v tem podivjanem svetu.*

V temi poslušaj.

Zaslišal boš glasbo.

Ritem, ki nikoli ne gre na živce.

Še nekaj boš zaslišal.

Nekaj podobnega kot je otroški smeh.

To je smeh tvojega srca:

v srcu smo vsi otroci.

Nedolžni, preprosti, iskreni.

Srce ne laže.

Poglej si v srce

in reci:

Hočem biti srce.

Potem si pomagaj z mišicami,

ki jih imaš ob ustih.

Samo poskušaj jih premakniti navzgor.

Če znaš to,

si storil prvi korak,

da boš bolj vesel.

Če tega ne zmoreš,

se spomni na zadnjo šalo,

ki ti jo je kdo povedal,

ali na nekaj neskončno smešnega,

prepusti se domišljiji;

potem se zasmej s srcem!

HAHAHA

No, saj gre.

	RANOCEL- NIŠTVO	PRVA BARKA	ZAVORNI SISTEMI	NADJA RASPOR	ISTI ČRKI	ZNANOST O STROJIH	TOPOLOTNO PRETVARJA- NJE
VEDA							
DOBRO- TLJIVOST							
V ODDAJI ... JE!				SPANEC	SOGLASNIKI V ROLA NEZNANEC		
ANTON TRSTEN- JAK			SLO. PESNIK IN PISATELJ LADIJSKI PRISTAN				
MANAGE- -MENT							
OBLIKA IMENA IVAN					SLO. RAPER ALI KRAJ PRI PIVKI		
ZAŠČITA ZA LES				NOGOMETNA ZVEZA JUGOSL. VENDARLE			
ANTIMON			KRUH KRAJ V BIH				
ŽENSKO IME							SOZVOČJE
BOLEZEN- SKI ZNAK ŠPORT					KRMILLO ZA KURJAD EV STANDARD ZA KVALITETO		
	OČE CENTRALNI KOMITE					TORINO	
		NAJVIŠJA KARTA				23. IN 18. ČRKA	
BARVA KART						PREDLOG	

SLOVARČEK:

- Krmilo za kurjad = NSK
- Kraj pri Pivki = NARIN

ISKRINE ISKRICE:

- ✎ Športna vzgoja na naši šoli je postala zelo mučna, posebej pa je obremenjen en (dva?) organ našega telesa - oči. Kot novo telovadno orodje uporabljamo namreč televizijo!!!
- ✎ Od naših skritih virov smo izvedeli, da je ženski wc, ki se nahaja v pritličju, z letošnjim letom pridobil na uporabi. Naše prvošolke so namreč tako pogoste obiskovalke, da so ogledala že kar pošteno načeta.
- ✎ Da so letošnji maturanti še posebej obremenjeni; nova profesorica angleščine jim namreč "naloži" toliko naloge, da za ostale predmete bojda ne ostane niti trohice časa.
- ✎ Da so nekateri fazani večji od nekaterih letošnjih maturantov!!! Predlog uredništva (predvsem manjših predstavnikov): vodstvo šole naj pri naslednjem vpisu upošteva višinsko omejitev!!!
- ✎ Na naši šoli je postalo zelo popularno izpopolnjevanje v Rimu, čudi nas le, da je to aktualno le za profesorice!? Ali gre za spolno diskriminacijo? Ne, to je le nenavadna igra narave.
- ✎ Dijaki, ki malicajo na naši šoli, so predlagali, da naj, da ne bi bila malica tako enolična, enkrat narežejo okroglo mortadelo, drugič pa pravokotno ???!!!!!!!????
- ✎ Prvo uro po napornem vikendu zaspani in utrujeni dijakinji žalostno gledata čudno zmes enačb na tabli. Slišati je žalosten vzdih: »Ponedeljek zjutraj je in stroj se je pokvaril ...«
- ✎ Uboga matematično (ne)nadarjena dijakinja je popolnoma zgrešila potek reševanja neke naloge. Profesor jo sočutno potolaži: »Ti si pa pravi ekspert!« Dijakinja ga začudena pogleda. Obrazložitev: »Ekspert je tisti, ki naredi na svojem področju vse možne napake.«

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

15774

SEMENIŠČE VIPAVA

015774